

Sauroposeidonii au trăit în urmă cu 110 milioane de ani, deci cu mult înainte de apariția omului pe Pământ. Nu pot să spun exact ce a înghițit dinozaurul, însă sunt sigur de două lucruri. Om nu putea să fie, iar scheletul nu seamănă cu cel al unei maimuțe. Creatura găsită în interiorul dinozaurului avea o înălțime de 1,2 metri și probabil mergea biped. Dimensiunile craniului indică faptul că era inteligentă, poate chiar cu mult mai inteligentă decât *Homo sapiens*.

În fapt, prin declarația respectivă, în primul rând cercetătorul s-a acoperit „oficial” prin afirmația fermă că atunci nu existau oameni; totuși, conștiința profesională l-a făcut să recunoască faptul că era o „creatură mult mai inteligentă” – afirmație care conduce indirect la realitatea existenței în urmă cu 110 milioane de ani a unei „alte omeniri” – ajunsă probabil sau fiind pe calea unei „alte civilizații” !

Dar în continuare a urmat „blocarea informării publice” pe care am menționat-o cu regret și mai sus: înșiși paleontologii de la Universitatea din Oklahoma au refuzat să mai vorbească cu presa, motivând că „au primit *ordin strict* în acest sens”. Iată deci și în acest caz extraordinar și total evident altă impunere *strictă* a „ascunderii adevăratei istorii

a existenței Omului pe Pământ” ! ... Romanii aveau o întrebare rămasă proverbială : *cui prodest ?* – cui folosește ? De ce prin felurite „ascunderi cognitive” se continuă această lipsă de onestitate tocmai în activitățile umane care prin extinderea cunoașterilor au condus omenirea la progresul civilizației actuale, pe baza unor descoperiri și intuiiri ale adevărilor științifice ? *Cui prodest ?*

Însă ascunderea faptului că a mai existat o omenire „anterioară” în perioade când pe Pământ viețuiau încă dinozaurii s-a manifestat chiar din prima jumătate a secolului trecut ; „dovezile materiale” respinse și atunci în mod subiectiv completează de fapt și mai pregnant realitatea (atât de desconsiderată oficial) a faptului că o civilizație umană anterioară și unele specii de dinozauri au coexistat ! Acest aspect l-am prezentat, de altfel, și într-un volum anterior⁷, dar îl reiau mai concis pentru cititorii care nu au parcurs cartea respectivă.

În urmă cu patru decenii, profesorul A.E. Wilder-Smith (de la Universitatea din Illinois) a prezentat în două capitole din una dintre cărțile sale nonconformiste⁸ alte dovezi șocante ale existenței oamenilor într-o eră anterioară, în care trăiau și dinozauri. În

cercetarea acestei provocatoare probleme el a fost stimulat inițial de studiile doctorului Roland T. Bird (de la Departamentul de Paleontologie al Muzeului American de Științe Naturale): acesta publicase în *Natural History* – din mai 1939 – rezultatele studiilor sale pe un teren calcaros din statul Texas – în apropiere de orașul Glen Rose, în care a descoperit urme de tălpi umane, dar și numeroase urme de labe de dinozauri! Ca motivare, prof. A.E. Wilder-Smith a citat una dintre constatările doctorului R.T. Bird:

Am avut și eu pietrele în mână – cele mai stranii lucruri de felul acesta pe care le-am văzut în viața mea. Pe fața fiecăreia era imprimată forma unui picior de om, *perfectă în orice amănunt...* Când am auzit că existau și niște urme de dinozaur în exact același fel de piatră, absolut identice, nu mi-am mai putut stăpâni curiozitatea. Chiar posibilitatea unei asemenea asocieri părea greu de crezut. Ambele tipuri proveneau de la Glen Rose.

Dar prof. A.E. Wilder-Smith a fost incitat mai ales de considerațiile subiective și atitudinea ulterioară ale paleontologului, care „nu putea să accepte

o asemenea conviețuire – oameni și dinozauri” în Era mezozoică ; în continuare, profesorul specifica :

Dr. Bird a reprodus și o fotografie cu urmele de om în articolul menționat. Dar în afară de faptul că spune despre ele că probabil *au fost falsificate*, presupunere pentru care nu există nici cea mai mică dovadă, problema rămâne mai departe nerezolvată... În articole ulterioare, în care s-a ocupat de urmele de brontozaur, nici nu a mai menționat urmele de om... Rămășițele săpăturilor făcute de dr. Bird se pot vedea însă, cu golurile lăsate de el după ce a ridicat materialul descoperit.

Iată deci că încă din prima jumătate a veacului trecut s-a trecut la deprecierea subiectivă a unor asemenea urme doveditoare, asociată, pe de o parte, cu desconsiderarea publică a faptului că urmele umane și cele ale dinozaurilor datau din aceeași perioadă, iar pe de altă parte, cu *ascunderea* pieselor demonstrative – respectiv bucățile de rocă excavate care aveau imprimare urme de om ; despre aceste piese arheologice doveditoare nu a mai publicat nimic și nici nu au mai fost văzute de public... În fapt, paleontologul R.T. Bird a fost și el unul

dintre primii specialiști ai domeniului care au lansat în acest sens și apoi au impus declararea subiectivă și neonestă a „confeccionării de falsuri” – reluată apoi și de alți „specialiști conservatori” pe măsura acumulării altor „impresionante dovezi materiale”. Treptat a devenit însă tot mai evident faptul că asemenea „condamnări” sunt mereu lipsite de justificări obiective care să fie stabilite prin anchete de teren în zonă, efectuate totodată și cu colaborarea autorităților locale...

Evocând practica regretabilelor blocări conservatoare ale unor importante descoperiri făcute și în alte domenii științifice, profesorul A.E. Wilder-Smith (care avea trei doctorate și peste cincizeci de lucrări științifice) a mai evidențiat alt caz penibil de ascundere de către un apreciat specialist din domeniul antropologiei :

De asemenea, este interesant de știut că dr. Dubois, care l-a descoperit pe *Pithecanthropus erectus*, la Wadjak, în insula Java, a descoperit acolo încă două cranii la același nivel cu *Pithecanthropus*. Dar a ținut sub cheie douăzeci de ani aceste două cranii, care se asemănau cu ale băștinașilor negri moderni din Australia, și nu a scris nimic despre ele. Dacă s-ar

fi știut de existența acestor două cranii moderne găsite la același nivel cu *Pithecanthropus*, cu siguranță că un număr însemnat de teorii asupra semnificației evoluționiste a acestuia ar fi fost formulate altfel.

De fapt, cunoștințele științifice ale paleontologiei se îmbină cu anumite cunoașteri esențiale ale trecutului geologic al planetei noastre. Este într-un totu evident că prezența feluritelor „urme” de „tălpi umane” și de „labe ale diferitor animale preistorice” regăsite în straturi de suprafață ale diferitor roci din diverse locuri de pe Pământ se datorează unor fenomene de mare amploare din trecutul geofizic al planetei noastre. În sine, toate aceste urme au fost „imprimare” inițial, „cândva”, în straturi argiloase umede și elastice de la suprafața oarecum plană a unor depozite sedimentare de argile amestecate cu nisipuri (unele acumulate în volume mai reduse, dar cel mai adesea în cantități imense), atunci când erau traversate de oameni și de animale existente în zonele respective. Însă mai impresionant este faptul că, oarecum la scurt timp după ce s-au produs foarte multe dintre „imprimările” descoperite, a avut loc un cataclism termic de mari proporții (sau poate mai multe) care ar fi afectat